ЗМІСТ

Об’єднай мене. Новели. Книги 1.5 та 2.5

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

НОВЕЛИ ЦИКЛУ «ЗНИЩ МЕНЕ»

Зруйнуй мене. Книга 1.5

Навіть попри те, що Джульєтта поранила Варнера під час спроби втечі, він не може забути її. Та для «Відродження» Джульєтта - лише проєкт, який виявився невдалим, а отже, підлягає знищенню. Варнер зобов'язаний відшукати дівчину, щоб убити її і перейти до інших експериментів. Цього хоче «Відродження». Цього вимагає батько. Проте сам Варнер прагне зовсім іншого...

Зламай мене. Книга 2.5

Поки повстанці готуються до бою з армією Сектора 45, Адам прагне захистити від невідворотної загрози своїх близьких, насамперед Джульєтту і Джеймса. Однак, щоб придушити опір, «Відродження» не зупиниться ні перед чим. Навіть якщо це означає вбити всіх, кого Адам любить. Навіть якщо серед повстанців - десятирічна дитина. Врятувати усіх неможливо. Тож Адам мусить обрати...

БОНУС: Щоденник Джульєтти

Пролог

Мене підстрелили.

І, як виявилося, вогнепальне поранення ще болісніше, ніж я собі уявляв.

Шкіра холодна і липка, я докладаю неймовірних зусиль, щоб дихати. У правій руці реве біль, і мені важко зосередитися. Я змушую себе заплющити очі, зціпити зуби і сконцентруватися.

Хаос нестерпний.

Кілька людей кричать, багато з них торкаються мене, і я хочу, щоб їм відтяли руки медичною пилкою. Вони продовжують кричати «Пане!», ніби все ще чекають на мої накази, ніби не мають жодного уявлення, що робити без моїх вказівок. Усвідомлення цього виснажує мене.

— Пане, ви мене чуєте?

Ще один крик. Але цього разу голос не викликає у мене огиди.

— Пане, прошу, відповідайте, ви мене чуєте?

— Мене підстрелили, Делайло, — встигаю вимовити я. Розплющую очі. Дивлюся в його водянисті очі. — Я не оглух.

Раптом шум зникає. Солдати замовкають.

Делайло дивиться на мене. Непокоїться.

Я зітхаю.

— Відвези мене назад, — кажу йому, злегка зрушуючись. Світ водночас хилиться і вирівнюється. — Попередь медиків, хай підготують ліжко до нашого приїзду. Тим часом підніми мою руку і продовжуй тиснути на рану. Куля щось зламала або роздробила, мені потрібна операція.

Делайло мовчить трохи довше, ніж потрібно.

— Радий бачити, що з вами все гаразд, пане, — його голос нервовий, тремтливий. — Радий бачити, що з вами все гаразд.

— Це був наказ, лейтенанте.

— Так точно, — швидко каже він, схиливши голову. — Звісно, пане. Що мені наказати солдатам?

— Знайдіть її, — кажу я Делайло. Мені стає все важче говорити. Роблю маленький вдих і проводжу тремтливою рукою по чолу. Надмірне потовиділення — тривожний симптом.

— Так, пане.

Він робить рух, щоб допомогти мені підвестися, але я хапаю його за руку.

— І ще одне.

— Пане?

— Кент, — промовляю я уривчасто. — Переконайся, що вони збережуть йому життя для мене.

Делайло дивиться вгору, його очі широко розплющені.

— Рядовий Адам Кент, пане?

— Так. — Я перехоплюю його погляд. — Я хочу розібратися з ним сам.

Один

Делайло стоїть у ногах мого ліжка з блокнотом у руці.

Це вже другий візит за сьогоднішній ранок. Першими завітали лікарі, які підтвердили, що операція пройшла успішно. Сказали, що якщо я залишатимусь у ліжку цього тижня, нові ліки прискорять процес мого одужання.

Вони також повідомили, що незабаром я зможу повернутися до повсякденних справ, але перев’яз мені доведеться носити щонайменше місяць.

Я відповів їм, що це цікава теорія.

— Мої штани, Делайло.

Я сиджу, намагаючись подолати нудоту, яку викликають ці нові ліки.

Права рука тепер фактично безпорадна. Підводжу очі.

Делайло дивиться на мене незворушно, його кадик ходить ходором.

Я стримую зітхання.

— Що таке? — питаю, лівою рукою спираючись об матрац і змушуючи себе випростатися. Це забирає всі залишки моєї енергії, і я

хапаюся за край ліжка. Відмахуюся від спроб Делайло допомогти; заплющую очі від болю й запаморочення.

— Розкажи мені, що сталося, — кажу йому. — Немає сенсу відтягувати погані новини.

Його голос двічі зривається, коли він каже:

— Рядовий Адам Кент утік, пане.

В очах спалахує яскраве запаморочливе біле світло.

Зробивши глибокий вдих, намагаюся провести здоровою рукою по волоссю. Воно густе, сухе і заляпане брудом, змішаним з моєю власною кров'ю. Мене охоплює спокуса вдарити по стіні кулаком здорової руки.

Натомість роблю паузу, щоб зібратися з думками.

Раптом я надто гостро усвідомлюю все, що витає в повітрі: запахи, ледь чутні звуки та кроки за дверима. Ненавиджу ці грубі бавовняні штани, в які мене вдягнули.

Ненавиджу, що на мені немає шкарпеток. Я хочу в душ.

Хочу переодягнутися.

Я хочу всадити кулю в спину Адаму Кенту.

— Зачіпки, — вимагаю я. Іду до ванної кімнати і здригаюся від холодного повітря, що робить боляче шкірі; я все ще без сорочки. Намагаюся зберігати спокій. — Скажи, що ти не приніс мені цю інформацію без зачіпок.

Мій розум — це сховище ретельно організованих людських емоцій. Я майже бачу, як працює мозок, як він відкладає думки та образи в довгу шухляду. Я замикаю те, що мені не потрібно, й зосереджуюсь лише на тому, що необхідно зробити: на основних компонентах виживання і на безлічі речей, з якими маю впоратися протягом дня.

— Звісно, — каже Делайло. Страх у його голосі трохи жалить мене; я ігнорую це. — Так, пане, — продовжує він, — ми думаємо, що знаємо, куди він міг би піти, і в нас є підстави вважати, що рядовий Кент і дівчина — ну, і з огляду на те, що рядовий Кішімото також втік, — в нас є підстави вважати, що вони всі разом, пане.

Шухляди в моїй голові дзвенять, ніби ось-ось розлетяться. Спогади. Теорії. Шепіт і відчуття.

Рекомендована література

Знайди мене. Новели. Книги 4.5 та 5.5

Веріті. Ексклюзив

Знищ мене

Розгадай мене

Уяви мене. Книга 6

Буря і лють. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ